

Son Vapur

– Büşra Sürme · 03 Mart 2012

SON VAPUR

Ölen yakınlarımızın ardından neden yas tutarız hiç düşündünüz mü?

Onu bir daha göremeyecek olmamız, sesini ve yüzünü bile bir zaman sonra unutacağımız –hem de istemediğimiz halde unutacağımız – için. Ancak bir yakınımızı kaybettiğimizde hissettiğimiz tek duygu özlem midir?

Bizden uzaklaşan sevdiklerimiz bize özlemden öte pişmanlık duygusu aşılar.

Onunla geçirdiğimiz vakte doyamayışımızdır bize asıl dayanılmaz gelen.

Aslında sevdiklerimizle kaç takvim devirirsek devirelim yinede doyamayız onlara. Fakat bazen düşünürüz ‘ Şimdi olsa, gelse yaptığı hataları yapsa hiç kızmam. Yahut sürekli yanımda – o günkü tabiriyle – vıdı vıdı yapsa of demeden dinlerim. Keşke onunla daha çok vakit geçirebilseydim. Keşke geçirdiğim vakitlerde onu biraz daha mutlu edebilseydim.’

Hata payımızın arttığı yerde pişmanlıklarımızdır bize sarmaşık misali dolanan. Çözölmek bilmeyen dolambaçlar hatırlatır bize onlarla geçen vaktin sınırlı olduğunu. Oysaki biz hep onlar olacaktarmış gibi yaşarız ve hala yaşıyoruz olmayacaklarını bile bile. Çünkü yok olacağını bilerek sonsuza dek yaşayacakmış gibi davranmak insanın mayasında vardır.

Çünkü alışırız. Alıştığımız şeyler bize eskisi kadar cezp edici gelmeyebilir. Her gün gördüğümüz annemize, babamıza ve arkadaşlarımıza alıştığımız için onlarla geçirdiğimiz vakit – onlara çok bağlandığımızdan dolayı – hiç bitmeyecekmiş gibi gelir.

Ve ayrılık kapıyı çaldığı zaman kucağındaki pişmanlıkları, hasreti, hüznü, kızgınlığı (...) armağan edip sevdiklerimizi çalarak bize ‘keşke !’ vaktinin geldiğini hatırlatır.

Ayrılık geldiği zaman anlarız, alıştığımız için sıkıcı geldiğini zannettiğimiz herkes ve her şey bizde müthiş bir bağımlılık yapmıştır.

Bu yüzdendir insanın beslediği evcil hayvanı öldüğünde sarsılması. Hatta yine bu yüzdendir küçücük bir çocuğun ağzından biberonu alınca parmağını emmesi. Hayatta farkına varmadığımız iyi huylu bağımlılıklarımız elimizden alınca suni umursamazlıklarla dindirmeye çalışırız acımızı.

Benliğimizi tamamlayan puzzle parçaları gibidir hayatımıza giren herkes ve her şey.

Hani canımızı sıkın insanların ardından ‘ keşke hiç tanımasaydım. ‘ deriz. Peki, hayatımızda canımızı yakan insanlar olmasaydı canımıza can katan insanların farkına nasıl varacaktık?

Yaşamımız boyunca bugüne kadar birçok insan gelip geçti. Kimi kalbimizi deşerek geçti kimiye deşik yerleri sıvayarak...

Kiminin farkındaydık, sevgisi dilinden akardı; kiminse -beklide hala değiliz – sevgisi gözbebeklerinden taşardı.Ömür konağınıza misafir gelen her insan iyi kötü hediyeler bırakmıştır kapınıza. Ve bıraktıkları her hediye onlara ikram ettiklerinizin karşılığıdır aslında.

Eğer pişmanlık denizinde bir balık olmak istemiyorsanız durun ve düşünün. Bugün yatağınız musalla taşı olsa etrafınızdakilerin halini veya yakınlarınızdan biri musalla taşına düştüğünde sizin halinizi.

Elbette son vapura yalnız bineceğiz vakti geldiğinde. Vapurdaki gişeniz yıkılmış Kabelaerse varacağınız cehennem limanına dönüp 'buraya neden geldim ? ' demenizin hiçbir anlamı yok.Çünkü bu vapurda ancak gişesini fethedilen kalpler üzerine alanlar cennet limanına erişebilir.

Büşra Sürme